

som vi for 5 Aar siden havde betalt Bidrag for, men som ikke har været til at finde i de 5 Aar, der ere gaaede siden. Vedkommende Politimester i en anden Jurisdiktion havde givet et Sogneraad Paa-læg om forskudsvis at udbetale et Alimentsbidrag for ham, og da der stod i Resolutionen, at vi vare hans Forsørgelseskommune, henvendte det sig selvfølgelig til os om at faa Refusion. Vi sagde: Han har ikke haft Ophold her i de sidste 5 Aar, det vides ikke, hvor han har haft Ophold i den Tid, saa vi kunne ikke være hans Forsørgelseskommune. Men trods det blev det alligevel af Overøvrigheden eller af Amtet kendt for Ret, at vi, indtil det blev opløst, at han havde vundet Forsørgelsesret et andet Sted, vare pligtige til at refundere. Hvad der her er foreslaaet, er egentlig kun, hvad der nu er gældende Praksis, nemlig at saa længe en Kommune, som er erkendt som en Persons Forsørgelseskommune, ikke har godtgjort, at denne har vundet Forsørgelsesret et andet Sted, vedbliver den fremdeles at være Forsørgelseskommune. Saa kan jeg for øvrigt kun sige, at det i øvrigt vist er den almindelig gældende Mening, at den Bistand, som Politiet nu yder med at skaffe Faderen til Veje eller skaffe Oplysninger om hans Opholdssted, er omtrent uden Betydning. Efterlysningerne foretages nemlig paa den Maade, at de bekendtgøres i Politiefterretningerne, men hvor mange er der, der se dem? Som Regel findes den vedkommende ikke, og opdages det bagefter, at han har haft Ophold i en eller anden Nabokommune trods det, at han i flere Aar har været efterlyst af Politiet, ja, saa siger man med Rette, at den Bistand, som Politiet ifølge Lov af 1892 skal yde, er saa godt som betydningsløs, naar den vedkommende kan opholde sig ikke blot her i Landet, men i en Nabokommune eller endog inden for den Kommune, hvor Politiet har sit Sæde.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal i Anledning af den ærede Forslagsstillers Udtalelser tillade mig to Bemærkninger. Det ærede Medlem synes at give det Udseende af, at jeg mente, at det, om Barnemoderen vilde blive ugunstigere stillet, saafremt dette Forslag bliver til Lov, i Forhold til hendes Stilling efter Loven af 1892, hovedsagelig kun ligger i, hvad der vilde være en Følge af, at der nu efter stedsfunden Udpantning kunde faas Dækning af den Kommune, som havde at udrede Forskuddet. Hertil skal jeg nu for det

første bemærke, at dette alt er et meget væsentligt Punkt, fordi det betydelig vil forhale Tidspunktet for Udbetalingen af Bidraget. Men selv om man ser bort derfra, staar Barnemoderen nu langt, langt gunstigere end efter Loven af 1888, altsaa ogsaa langt gunstigere, end hun vilde staa efter Lovforslaget. Nu er Forholdet det, at saa snart hun har Betingelserne for at kunne faa Bidraget og har været hos Politimesteren, og denne har foretaget det nødvendige, kan hun straks gaa til sin Sogneraadformand eller sit Byraad og forlange Bidraget uden videre Ophold forskudsvis udbetalt aldeles ligegyldigt, hvor Barnefaderen er, om han er i den ene eller den anden Kommune, om han er forsvunden, naar det blot ikke maa anses som givet, at han er død eller har forladt Landet. Det var netop det, der var den store Mangel ved Loven 1888, uanset den vistnok var udarbejdet med en meget god Hensigt. Efter den kunde hun ikke faa Bidraget straks. Det holder ikke Stik, hvad det ærede Medlem sagde om, at hun kan faa det omtrent lige saa hurtig hos Barnefaderens Opholdskommune. Nu behøver hun bare at gaa hen til sin Sogneraadformand, og det kan hun gøre paa sin Fod, men den anden Kommune ligger kortere eller længere borte, maaske i en anden Landsdel. Og ved man ikke, hvor Faderens Opholdskommune er, saa skal hun til hans Forsørgelseskommune. Det er ikke altid saa lige at vide, hvilken Kommune der er hans Opholdskommune. Hvis det ærede Medlem i længere Tid har været Sogneraadformand, saa vil han vide, at Sogneraadene jævnlig strides om, i hvilken Kommune den paagældende juridisk kan siges at have Ophold, i den ene Kommune eller den anden. Dertil kommer den Erfaring, man ret ofte gjorde i Tiden mellem 1888 og 1892: Sogneraadet for den Kommune, i hvilken Barnefaderen skulde opholde sig, meddelte, at han slet ikke fandtes i Kommunen, indtil man paa anden Maade fik at vide, at han virkelig var der, og kunde oplyse det paagældende Sogneraad om, i hvilket Hus i Sognet han boede. Sagen er, at efter Loven af 1888 gik der saa godt som altid Maaneder og ret ofte ogsaa Aar hen, inden Moderen fik, hvad der tilkom hende. — Med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkninger om min Henvisning til Slutningsbestemmelsen i § 1 i Loven af 1892, da maa jeg minde det ærede Medlem om, at jeg kun udtalte, at Bestemmelsen indeholdt, hvad der i Øjeblikket maatte være tilstrækkeligt, nemlig